

Arrest

nr. 51 849 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 augustus 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker, van Soedanese nationaliteit, dient op 5 juli 2006 een asielaanvraag in. Op 11 juli 2006 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan verzoeker betekend.

1.2 Op 28 augustus 2006 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van verblijf.

1.3 Op 8 december 2006 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 4 juni 2007 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 6 juli 2007 wordt deze beslissing ingetrokken. Op 11 augustus 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 34 111 van 13 november 2009 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het cassatieberoep hiertegen wordt ontoelaatbaar verklaard door de Raad van State bij beschikking nr. 5.186 van 14 januari 2010.

1.4 Op 18 december 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.5 Op 13 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.6 Op 13 april 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat kan overgegaan worden tot de afgifte van een BIVR, geldig voor één jaar, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B.

1.7 Op 14 juli 2010 weigert de Vlaamse overheid de aanvraag voor een arbeidsvergunning en arbeidskaart.

1.8 Op 18 augustus 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing wordt op 8 september 2010 aan verzoeker betekend. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door:

A. R. Y {..}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de vernietigde instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde vernietigde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet verzoeker een arbeidsvergunning kunnen bekomen van het bevoegde gewest. Op 14.07.2010 heeft het Vlaams Gewest echter een weigeringsbeslissing genomen in verband met zijn aanvraag arbeidsvergunning vermits aan de tewerkstelling geen inkomsten verbonden zijn die de werknemer in staat stellen in zijn behoeften of die van zijn gezin te voorzien. Conform het KB van 07.10.2009 betreffende het bekomen van een arbeidsvergunning/arbeidskaart in het kader van Duurzame Lokale Verankering moet de bij de aanvraag gevoegde arbeidsovereenkomst een loon opbrengen dat minstens gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen zoals bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 02.05.1988 algemeen verbindend verklaard bij KB van 29.07.1988. Met de vooropgestelde tewerkstelling waarbij, overeenkomstig de toegevoegde

arbeidsovereenkomst in een tewerkstelling wordt voorzien van 28u30 per week aan 10 euro per uur, kan niet aan deze voorwaarden worden voldaan. Betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2006 in België verblijft, Nederlands leert en spreekt zoals uit de aangeleverde attesten kan worden afgeleid, een kennissenkring heeft opgebouwd zoals de aanbevelingsbrieven aantonen en werkbereid is waarvan het attest van de VDAB en het niet aanvaardde arbeidscontract het bewijs leveren, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructie dd. 19.07.2009.

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 05.07.2006. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 29.08.2006 met een beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en Staatlozen, hem betekend op 30.08.2006. De duur van de procedure, met name anderhalve maand, is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Hij diende een tweede asielaanvraag in op 08.12.2006. Deze aanvraag werd afgesloten op 16.11.2009 met een beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hem betekend op 30.12.2009. De duur van deze procedure, met name bijna 3 jaar, is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden {...}."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis, §1 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1 Verzoeker betoogt dat aan een administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen en dat niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels vermeld moeten worden en tevens moet worden uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid, wat in casu niet op afdoende wijze is gebeurd. Verzoeker stelt dat hij zijn aanvraag baseerde op bepaling 2.8B van de instructies van juli 2009 en dat hij bij zijn aanvraag een modelcontract gevoegd had van een Antwerpse onderhoudsfirma. Deze firma haakte echter af doch verzoeker slaagde erin om een nieuwe patroon te vinden die hem een contract voor één jaar bezorgde, a rato van 28.30u per week, uurloon 10 euro. Verzoeker stelt dat deze werkgever een arbeidskaart B aanvraag maar dat deze eerst geweigerd werd omdat verzoeker niet aan het vereiste minimumloon zou komen. Verzoeker houdt voor dat deze eerste aanvraag evenwel op een verkeerde loonberekening gebaseerd was waarop de werkgever een nieuwe aanvraag deed, ditmaal met voldoende verloning. Er werd een nieuw arbeidscontract opgesteld en de werkgever tekende beroep aan tegen de weigering van de arbeidskaart en vroeg een nieuwe arbeidskaart aan, op basis van het nieuwe arbeidscontract. Volgens verzoeker antwoordde het Vlaamse Gewest hierop dat er een marktonderzoek zou gevoerd worden om na te gaan of er geen andere arbeidskrachten ter beschikking waren voor deze job, een handelswijze die evenwel niet in overeenstemming is met de instructies van de minister aangaande de aflevering van arbeidskaarten in kader van regularisatie. De werkgever stuurde daarop een mail naar de VDAB doch heeft nog geen antwoord ontvangen. Verzoeker meent dat het niet zijn fout is dat hij in eerste instantie geen arbeidskaart B kreeg; dat de eerste patroon contractbreuk pleegde, dat CAW Artevelde een simulatie maakte van de loonberekening en verzekerde dat hij wel aan het minimumloon zal komen; dat omwille van een verkeerde loonberekening de arbeidskaart geweigerd wordt; dat hij een nieuw contract kreeg; dat het Vlaams Gewest een marktonderzoek wil instellen en dat intussen de dienst Vreemdelingenzaken een negatieve beslissing neemt gebaseerd op de weigering van de eerste aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart. Verzoeker benadrukt dat de dienst Vreemdelingenzaken geen rekening hield met het feit dat de werkgever misleid was door een verkeerde loonberekening en een nieuwe aanvraag deed met thans voldoende verloning. Verzoeker stelt dat hij aldus nog in aanmerking kan komen voor een arbeidskaart en dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig dossier en dus voorbarig te noemen. De bestreden beslissing

is niet deugdelijk gemotiveerd nu er geoordeeld werd om niet te wachten op het resultaat van het beroep van de werkgever.

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeker er in slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven en dus blijkt geeft ervan kennis te hebben zodat hij het vereiste belang ontbeert bij de kritiek aangaande de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Voor wat betreft de opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht betoogt de verwerende partij dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing waarbij zij de bestreden beslissing citeert en meent dat de gemachtigde in casu de door verzoeker ingeroepen elementen heeft beoordeeld en aangegeven heeft om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen. In antwoord op verzoekers concrete kritiek stelt de verwerende partij dat de ongestaafde beschouwingen van verzoeker dat de werkgever misleid was door een verkeerde loonberekening en een nieuwe aanvraag deed met thans een voldoende verloning, geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing. Dit temeer nu deze beschouwingen pas voor het eerst in het verzoekschrift worden geuit zonder dat verzoeker deze ter kennis heeft gebracht van de gemachtigde. Zo betoogt de verwerende partij dat verzoeker in zijn aangetekend schrijven van 6.8.2010 geen melding gemaakt heeft van een vermeende verkeerde loonberekening door de werkgever en het indienen van een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart door deze werkgever; er werd aan de gemachtigde enkel gevraagd verzoeker tijdelijk te willen vrijstellen van de tewerkstellingsplicht. Aangezien verzoeker deze elementen niet ter kennis heeft gebracht van de gemachtigde, kon deze er bij het nemen van de beslissing geen rekening mee houden. De verwerende partij benadrukt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt in kader waarvan deze mag beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde verblijfsrecht toe te staan. De verwerende partij besluit dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing handelde binnen het kader van de grote discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt, na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.3 In de repliekmemoire volhardt verzoeker in zijn middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift en merkt tevens op dat hij steeds in bezit was van een attest van immatriculatie waarmee bij de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging ook geen rekening werd gehouden.

2.1.4 Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze beginselen, zonder evenwel aan te geven over welke beginselen het precies gaat – met uitzondering van het zorgvuldigheidsbeginsel – en zonder aan te geven op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.1.5 De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen arbeidsvergunning heeft bekomen zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en de aanvraag derhalve ongegrond wordt verklaard. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij in essentie betoogt dat de dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met het feit dat de werkgever misleid was en een nieuwe aanvraag deed met thans een voldoende verloning, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De aanvraag van verzoeker werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Uit de stukken van het administratief dossier – en meer bepaald de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker – blijkt dat verzoeker zich steunde op criterium 2.8B (werk + duurzame lokale verankering) van de instructies van 19 juli 2009 om een verblijfsrecht te krijgen. Bij deze aanvraag voegde verzoeker een model van arbeidsovereenkomst van schoonmaakbedrijf GCV Akty Team. Op basis van de voorgelegde stukken besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 13 april 2010 dat instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zouden worden verstuurd naar het gemeentebestuur van verzoekers verblijfplaats onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. In dit schrijven werd er tevens op gewezen dat de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden na datum van verzending van dit schrijven, door de werkgever moet ingediend worden. Op 1 juli 2010 wordt de behandelend ambtenaar via mail door transitiehuis Artevelde op de hoogte gesteld van het feit dat GCV Akty Team geen arbeidskaart wil aanvragen omdat ze momenteel niet genoeg werk hebben. Tevens wordt gemeld dat verzoeker op zoek is naar een andere werkgever en wordt gevraagd uitstel te verlenen van het voorleggen van een arbeidskaart. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid antwoordt op 1 juli 2010 hierop dat het niet verplicht is dat verzoeker bij dezelfde werkgever als die waarvan sprake in het regularisatiedossier wordt tewerkgesteld en dat hij een andere werkgever kan zoeken die een arbeidskaart kan aanvragen maar dat het wel de bedoeling is dat verzoeker dit zo snel mogelijk tracht in orde te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt vervolgens dat verzoeker een andere werkgever vindt, zijnde het psychiatrisch centrum dr. Guislain en dat deze een arbeidskaart aanvraagt doch dat de Vlaamse overheid op 14 juli 2010 beslist tot weigering van de aanvraag van arbeidsvergunning. Deze beslissing wordt op 14 juli 2010 per mail ter kennis gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Op 6 augustus 2010 vraagt verzoeker via zijn advocaat aan de gemachtigde om een tijdelijke herziening van zijn dossier, met name hem vrij te stellen van de plicht tot tewerkstelling minstens hem de kans te geven een andere tewerkstelling te vinden.

Waar verzoeker voorhoudt dat de arbeidskaart initieel geweigerd werd omdat de werkgever misleid was door een verkeerde loonberekening, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft die niet ondersteund wordt door de stukken van het administratief dossier. Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier diende verzoeker via zijn werkgever een arbeidsvergunning te bekomen opdat hij in bezit kon worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Deze arbeidsvergunning werd echter geweigerd omdat aan de tewerkstelling geen inkomsten verbonden zijn die verzoeker in staat stellen in zijn behoeften of die van zijn gezin te voorzien. Op basis hiervan heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht geoordeeld dat: "*Qua*

verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet verzoeker een arbeidsvergunning kunnen bekomen van het bevoegde gewest. Op 14.07.2010 heeft het Vlaams Gewest echter een weigeringsbeslissing genomen in verband met zijn aanvraag arbeidsvergunning vermits aan de tewerkstelling geen inkomsten verbonden zijn die de werknemer in staat stellen in zijn behoeften of die van zijn gezin te voorzien. Conform het KB van 07.10.2009 betreffende het bekomen van een arbeidsvergunning/arbeidskaart in het kader van Duurzame Lokale Verankering moet de bij de aanvraag gevoegde arbeidsovereenkomst een loon opbrengen dat minstens gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen zoals bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 02.05.1988 algemeen verbindend verklaard bij KB van 29.07.1988. Met de vooropgestelde tewerkstelling waarbij, overeenkomstig de toegevoegde arbeidsovereenkomst in een tewerkstelling wordt voorzien van 28u30 per week aan 10 euro per uur, kan niet aan deze voorwaarden worden voldaan. Betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.” Ook de beweringen van verzoeker dat een nieuw arbeidscontract werd opgesteld en de werkgever beroep aantekende tegen de weigering van de arbeidskaart en een nieuwe arbeidskaart aanvroeg, vinden geen steun in het administratief dossier. Bovendien bevindt zich in het administratief dossier een tegenindicatie voor deze bewering, met name een schrijven van 15 juli 2010 vanwege de directeur van het psychiatrisch ziekenhuis aan verzoeker en dat stelt dat: “Wij kunnen u immers geen job aanbieden die meer uren omvat dan de 28,5 uren die wij nu voor u konden voorzien in onze kinderpsychiatrische afdeling Fioretti. Wij kunnen evenmin afwijken van de algemeen geldende en toegepaste uurlonen om tot boven het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen van 1387,49 euro uit te komen.{..}.

Verzoeker kan evenmin voorhouden dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van een onvolledig dossier en dat de gemachtigde diende te wachten op het resultaat inzake het beroep van de werkgever. Het komt aan verzoeker toe om bij zijn aanvraag alle dienstige stukken te voegen. Nadat verzoeker problemen leek te hebben met de eerste potentiële werkgever die geen arbeidsvergunning wou aanvragen heeft verzoeker een tweede potentiële werkgever gevonden die een arbeidsvergunning aanvroeg doch dewelke geweigerd werd. Op basis van deze gegevens heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid derhalve terecht geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is. Verzoeker betwist geenszins dat een arbeidsvergunning geweigerd werd. Hij tracht slechts via ongestaafde beweringen een verklaring te geven waarom geen arbeidsvergunning werd afgeleverd, doch deze argumenten kunnen geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing. In dit kader dient er op te worden gewezen dat het de gemachtigde van de staatssecretaris niet ten kwade kan worden geduïd geen rekening gehouden te hebben met gegevens waarvan hij geen kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Zoals reeds gesteld vinden de beweringen van verzoeker geen steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker in zijn repliekmemoire nog betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een attest van immatriculatie had en hiermee bij de beoordeling van zijn aanvraag geen rekening werd gehouden wijst de Raad erop dat verzoeker zijn aanvraag baseerde op criterium 2.8B van de instructies van juli 2009, met name werk en duurzame lokale verankering. Ingevolge dit criterium moet verzoeker kunnen aantonen dat hij voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig was op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007, dat hij duurzaam lokaal verankerd is in België en dat hij een arbeidscontract heeft. Verzoeker heeft ten bewijze daarvan verschillende documenten voorgelegd waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid geoordeeld heeft dat hij qua verblijfsduur wel in aanmerking zou komen voor punt 2.8B maar dat hij geen arbeidsvergunning heeft bekomen zodat de aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeker maakt met zijn argument dat rekening diende gehouden te worden met het feit dat hij een attest van immatriculatie had niet aannemelijk dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van onjuiste gegevens of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt of dat zij kennelijk onredelijk is.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Uit de bespreking hierboven blijkt dat gemachtigde van de

staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle elementen die betrekking hebben op de situatie van verzoeker zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt.

Er doet zich noch een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voor. Evenmin ligt een manifeste beoordelingsfout voor.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. S. TRICOT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER